

достъта си раята, трѣперѣха сега предъ назе, когато бѣха изгубиле властѣта си; чертите имъ виражаваха сичко, щото съществува ужасно въ страхътъ, ниско въ малодушието и мрачно въ отчаянието. Тие хора ни цѣлуваха краката, молѣха ни са като на Мохамеда и разказваха ни, че иматъ жени и дѣца. Чегато бѣлгарете, които тие убиватъ почти сѣки день, сѣ бездушни същества! Когато ги пуснахме, то имъ рѣкохме да търсатъ парите си отъ пашата, защото той е длъженъ да защитава и христиснетe, и мохамеданците отъ сѣко едно хайдушко насилие. Потерята ни принуди да търсиме спасение въ казанлъшките и въ габровските гори. Послѣ малко време ние преминахме презъ карловската планина и слѣзохме въ Гйопцата и,—се по край Марица,—достигнахме до Сакаръ-планина, която са намира близо до Едирне. Въ тия мѣста бѣлгарете сѣ много убиени отъ турските насилия и отъ грѣцкото духовенство; а турците сѣ лоша-ви и крѣвожѣдни. Но тие мѣста ние ходихме до св. Богородица; а послѣ са върнахме въ сѣверна Бѣлгария и задрѣхме са между Котелъ и Шуменъ. Изъ пѣтьтъ вървѣха нѣколко души турци, съ които трѣбаше да премѣриме силите си. Тие турци вървѣха изъ пѣтьтъ весело, пѣха турски пѣсни и смѣха са. Когато достигнаха до онова мѣсто, което са нарича Сѣченъ-камакъ, то ние нападахме. Пѣтниците бѣха така сѣщо добре вѣоружени, както и ние, и между назе са захвана голѣма борба. На одного изъ тѣхъ единъ отъ нашите куршуме попадна въ кракътъ, и той извика бѣлгарски. Тие пѣтници сѣ биле не турци,